

1927. szeptember.

160 Ms 2397/3.

A szerelemről és a házasságról.

A szerelem eszményi élet. Az emberi kedély legmélyebb lángolása és legátfogóbb világossága egyesül a szelében. A kedélynek, az ember szellemek mindenségét először egybefoglaló erkölcsi tudatnak egysége és teljessége a szeretet élete. Minden más kedély hangulat, az ember szellemek mindenségének bármely más oldalról való bemutatkozása, a szeretet életének egy szíhezete, önkibontakozása csupán. A szerelem pedig a szeretet életének végső elmélyítetttsége, ahol a kedélyi érzések és látások minden gazdagságát egybeölelő szeretet élete minden tagolódásában elevenen izzik és lendül, hogy önmagát egyre teljesebben, egyre mindenoldalubban megvalósítsa. Az élet minden formájában végső izzig működés. Minden működés pedig csak ellentéteken keresztül történhet. Sötétség és világosság, szélesség és tágasság, mélység és magasság között lendül és hullámozik az élet. Mince egyik a másik nélkül soha. És minden élet végső törekvése, hogy ezeket a maga szélső ellentéteit benső egységben összefoglalja, hogy azok eképen összhanggá egészítsék egymást. A szélső ellentétek egységének ősmintája is a kedélyben, épen a szerelem életében van adva. A kedély az emberszellemek szent közössége. Minden emberalak kivétel nélkül, a maga géniuszának, isteni nivoltának teljességében van egybeölelve a szeretetben és épen ez a közösség, amelyből egyetlen emberszellem sem hiányzik, teszi a szeretet életét, egyedüli mennyei életünket. Im az emberszellemek eme végtelen gazdagsága nem rendetlen összevisszaságban, mechanisztikus egymáshalmazottságban van adva a szeretetben, hanem szerves rendben és egységben. Nem is egyebek ők a szeretet életének eleven színeinél, összajátos módjainál, akik olyan szerves rendben függenek egymással össze, a maguk összajátos etikai szerepében és hivatásában, mint a szerves testiségben az egyes szervek. Nem lehet helyüket felcserélni, megváltoztatni anélkül, hogy a szerves élet maga is fel ne bomlanék, el ne vessitendő

egységes értelmét és így alkalmatlanná ne válnék örökcéljának betöltésére.
Miként a fehérfényben oriai gazdagságban, egybezsuffoltan jelennek meg,
mégis oly rendben, hogy az priznával felbontva a jelentkező, egyes színek
egybeülekezve, egymásba folynak és a leghalványabb árnyalatot kihagyva,
vagy más helyre helyezve közülök a színek öme sajátos összhangja megbomlik;
akként az egyetemes szellemközösség életében és összajátos rendben és egy-
máshoz és a szellemek közösségéhez való örök viszonylatban foglalnak he-
lyet az egyes emberi géniuszok. Örök szerepét, ősi helyét tölti be minden
egyik ebben a szent közösségben. Nélkülözhetetlen és felcserélhetetlen min-
den egyesnek szerepe anélkül, hogy az egész ,ennevei élet össze ne omoljék.
Éppen ebben egy és őszthatatlan a mi mennyei bensőségünk élete. Az elhű-
nált egyéni szellem is végtelen és örökkévaló élet, s ebben isteni dicső-
ség és méltóság. De mennyei méltóságát végső értelmét csak ott nyeri, ahol
a végtelen belvilágok egyetemes összhangjában, a kedélyben, sajátos helyé-
re és szerepére lel, mit öröktől fogva betöltött. Ebben a nagy egységben
helyét megjelölve, felismeri és megismeri minden szellemtestvérével -
ugyancsak isteni méltóságú és dicsőségű végtelen alakokkal - való örök,
változhatatlan viszonyát, hogy így velük örökkön, zavartalan rendben eg-
gyütt működve isten sorsát alkossa. Itt jut mennyei méltóságra az egyéni
élet. Am ugyanilyen ősi mennyei méltóságnak látja minden egyes szellem-
testvérét. Ebben a mennyei közösségben minden embertestvérünk szellema-
lakja úgy áll előttünk, hogy ebben a közösségben öröktől fogva vállal
változhatatlan, pótolhatatlan értéki, dicső szerepében a teljes szellem-
közösség élete, ősi hivatása világosodik meg. Mert nincs értelme a közös-
ségben egyetlen szerepnek sem, az összes többi szerepek látása nélkül.
Eként minden egyes géniusz fényalakján keresztül xxx a mennyei bensőség
összhangzatos rendje, az Atya háza maga, nyílik meg a társa szellemébe
pillantva önmagát elvesztő egyéni belvilág előtt. Ez az értelme annak,
hogy minden testvérünk szellemében, mikor őt géniuszában, a szellemek
mindenségével szemben való feladat vállalásában megpillantjuk, valóban ez
a mennyei szent közösség maga, szerves egészében áll előttünk és a mennyek

minden gazdagsága és öröme tölti be belvilágunkat. A mennyei szeretetben, minden emberszellemekek egymáshoz és az összességhez való viszonyának ebben az eleven látásban szövődnek a barátság örök láncai. Elevenen az élet aktualitásába lép a barátság ott, ahol a történelem folyamán a végtelen öntudatra ébredve, magunkévá tesszük az eszmény sorsát, ebben egyé tesszük életünket és meglátjuk a közös eszményben betöltendő örök szerepünket és érte vállalt örök feladatunkat. Ebben a látásban ugyanis feladja az ember egyéni érdekeit, melyek embertársától mindig is elválasztják, elhagyja elkülönült egyéni életét, egyéni érdekévé teszi a közös eszmény sorsát, ebben pedig felemelkedik abba az életbe, ahol ember és ember között a barátság szent viszonya áll fenn öröktől fogva.

Am az eszmény, a mennyei élet teljessége maga is ellentétain keresztül áll önmagát. A szellemekek szent közössége, a mennyek birodalma is eleven, hullámzó élet. Sarkított, kettős irányzatban, poláris tagozottságba lüktet benne az élet és szemlélet szent hullámjátéka. A mennyei élet magasságai saját alapszélységeibe törnek erőért, melegségért, mélységei pedig a tágas magasságokra állítanak értelemért és megvilágosodásért. A kedély életének tágassága: világos eszménygondolatok; alapszélysége: kedélyi érzések, őssajátos mennyei hangulatok. Benső ülekezésre vágyón szövődnek ezek egybe, hogy a kedély világosságában annak érzelmi és hangulati oldala megszentelődjék, ez a világosság pedig elevenné telítődjék, melegen lüktető, életteljes, mennyei hangulatokkal és érzésekkel. A kedély mennyei hangulatait és érzelmeit a szent közösségbe törő egyéni belvilágok élet érzései fűtik issóvá. Az ember szellemekek mindenségét világos erkölcsi törvénytárasokban egybefoglaló világosság-tágasságból örökkön tör a szemlélet a kedélyben saját végső mélysége, a betagoló egyéni génusz alakok felé, hogy azokat saját életbe tartalmaként felismerje és önmaga szerves rendjébe elhelyezze. A génuszok pedig bensőségük legmélyebb feszültségeiből, minden feloldódásra törő sejtelmükkel, hangulatukkal ebbe az ősi rendbe, összhangba törnek, hogy abban mindez, ami bennük homályos sejtelenként, érzelmenként feszül, megvilágosodjék és a szemlélet nyugalmában, helyüknek és szerepüknek tiszta látásában örök időkre fogalmazódjék

meg az ő dicsőségük. Ez a sajátos, kettős irányulás, mely ilyen belső ö-lelkedésben a mennyei élet eleven összhangjaként tökéletesen kiegyensúlyozza egymást és betölti önmagát, a mennyei élet összejáratás, kettős ritmusaként ismerhető fel. A magasságokból a mélységekbe, az egyetemeség tisztá látásából az egyénített szentség, a géniusz, mélyeibe törő irányzat sajátosan a férfi szellemet jellemzi, aki a maga világosság tágasában fázik, ha élete mélységeiben szunnyadó alaphangulatok, eleven összeinek meleg tö-zét fel nem lelheti. A mélységekből a magasságokba törő irányzat a női géniusz sajátja, aki minden tisztá sejtelmével, öröktől fogva szeplőtlenül megőrzött mennyei hangulataival a világosságba tör, hogy abban értelmet, feloldást nyerjen és megvilágított sejtelmeivel a világosság életét ö-nmagából újjá alkossa. A kedély mintét irányulásában, ugya férfi, mint a női géniuszba, a mennyei élet teljessége, a szellemek ősi összhangja van jelen. A világosságban járatos férfi szellem kikutatlan mélyeiben őrizi eltemetve az élet minden melegét; a mélységekben, mennyei hangulatokban otthonosabb női géniusz pedig csirázó, bontakozó képességekben magában horája eszmény sejtelmeinek beteljesült világosságát is. A mennyei élet tökéletessége h a n g s u l y o z z a csapán önmagát mélyeiben, vagy magasságaiban, egyik vagy másik irányulásában, a női avagy a férfi szel-lemben. E sajátos kettős irányulás benső egysége alkotja a mennyei élet megvalósított tökéletességét. Ezen a két irányulásán belül az egyéni szellemek végtelenül gazdag színárnyalatjai találják meg sajátos szerepük-et a mennyei hullámzó életében. Minden egyéni géniusz alaknak, az életté teljesített végtelenség és örökkévalóság minden hangulatának, megfelelő a végtelenségnek és örökkévalóságnak sajátos ellentett hangulata, melynek megbeszélésében végső módon teszi egésszé önmagát a mennyei élet bensősége.

A fehér szín felbontott rendjében, minden egyes színárnyalat minden má-sikkal benső rokonságban van és többé-kevésbé színösszhangba hozható. Am minden egyes színárnyalathoz található egy és csakis egy másik színár-nyalat, melyek együtt a szem számára teljes összhangot, üdülést és nyugalmat nyújtanak, melyek egymás^t teljes összhanggá egészítik ki. Ép így a szellemeknek ebben a szent összességében - bár minden egyes emberszellem a maga összejáratás szerepében és helyén minden más emberszellemmel benső

viszonyban és feladat közösségben áll - mégis minden^{ny} egyes géniusz megtalálja azt az egyetlen szellemtársát, akivel öröktől fogva tökéletes összhangban és egybecsendüléásban él, akinek helye és szerepe olyan benső módon szövődik egybe az ő szerepével, hogy ebben az élelésében a mennyei élet minden hangulata, minden szerepe és feladata átvan tekintve, egybe van foglalva. Ebben a találkozásban a mennyei életnek most már megvalósított tökéletessége ismét sajátos hangulatban áll elő. A géniusznak az a sajátos viszonya, amelyben a mennyei élet szélső ellentétei egyesülnek tökéletes összhangban: a szerelem élete. A szerelemben képen végső feloldását nyeri az egyéni géniusz. Itt találja meg biztos és nyugodt helyét a szellemek szent közösségében, az Atya házában, ahol így ebben a találkozásban áttekintve és egybe foglalva a szellemek mindenségét, minden egyesükkel való benső viszonyát megeleveníti és megszilárdítja s önmagában a szellemek mindenségével való ősi szövetségét alkotja frissen újjá örökön. Nem egyén egyénnel köt frigyét a szerelemben, hanem az egyén keresi és találja meg az isteni életnek azt a sajátos megnyilvánulás módját, amelybe magát belefelejtve és betagolva a mennyei élet minden dicsősége szentsége és világossága valósul meg benne. Isten keres, isten felé tör szerelemben a géniusz és isten születik meg örökön újra, ha az egyéni géniusz, őt örökön kiegészítő párjával és benne a szellemek mindenségével találkozik.

Tökéletes összhang a mennyei élet. Minden megnyilvánulásában, minden mennyei feladatban a szellemek mindensége eleven, benső közösségben működik együtt és így isten maga az, aki minden egyéni géniuszban öröktől fogva újonnan vállalja saját életének egy sajátos oldalú kibontását. A színek összhangjából ha bármilyen egy színt kiemelünk, a megmaradt összes többi színnek egy olyan sajátos színárnyalatot adnak, melyből épen csak a kiemelt egyetlen szín hiányzik, hogy annak újból való betagolódásával a színek teljes összhangja a fehér szín előálljon. Így, ha a mennyei élet örök összhangjából egy szellemi egyéniség kiemelkedik, avagy elhalványul, az egész mennyei élet, az emberszellemek teljes közössége egyedül arra az egy színre vágyik és egész életét oly sajátos ősi hangulatba gyűjti, melynek egyetlen vágya, hogy ezt a fájdalmasan hiányzó ősi színezetet önmagába ismét betagolva a maga zavar-

talán, teljes egysége ismét helyreálljon. Eképen az egyéni génouss számára a szellemek mindensége közös akarattal, együttes munkálkodásban szövö meg a mennyei életnek azt az egyetlen módját örökkön, akit ő párjaként felismer, hogy avval egyesülve minden szellemek áldásától kísérve, a mennyei élet teljes örömét állítsa helyre minden ember szellem dicsőségére. Eképen nyeri az egyéni génouss szerelmében mindazt, ami számára egyáltalában hiányozhat az isteni élet tökéletességéből. Ezért tudja magát, legvégsőkig elmélyült alázatban, teljes befeladásban, feltárni szerelmese színe előtt. A mennyek szent pecsétje: a szemérem, mely megő^{ri}ni hivatott az egyéni élet titkait, hogy oda más, mint a világosság be ne pillanthasson, ezért pattan fel a szerelemben testről, lélekről, szellemről. Ezért tudják a szerelmesek ószinte megnyilvánulásuk minden titkát egymásnak feltárni. Mert hisznek egymásban, miként istenben, hogy az egymásnak feltárt titkokat a legmélyebb k ö n y ö r ü l e t é s i r g a l o m fogadja, amely sohasem ítél, csak szeretetben megbocsát és segít, támaszt nyújt, hogy minden nehézség megoldódjék és minden sötétség felett tisztán ragyogják fel a szereteti társ mennyei alakja. A párja szellemében így fellejeforduló szeret-¹-istenhez pedig örök, tántorithatatlan hűséggel ragaszkodik a szerelmes; élete egyetlen ügyének, amitől soha el nem térhet, ismeri fel, hogy megfeleljen a párja szellemében élő mennyei eszmény hívó és küldő, utat mutató és feladatokat kijelölő szavának. Ezért pedig teljes alázatban, végső áldozatkészségben áldozza életét, hogy testének, lélekének, szellemének minden erejével előmozdítsa a párja szellemében fellelt eszményiség hatalmateljes dicsőségét. Feláldozott életét pedig párja szellemében gazdagabb formában fellelve saját élete is megdicsőül. Így a szerelemben szinte érzékelhetővé válik a mennyei élet dicsősége és öröme.

Ugy gondolom ez az értelme annak, hogy a szerelmesek egymásban végső kiegészülést nyernek, mert sohasem egymással, hanem egymás színében az emberszellemek megvalósult összességével lépnek mennyegzőre. Ez az értelme annak, hogy minden kultúrákban is a szerelmes istenítette párját és áldozott női élete kegyjával, miként istenének. Ez a mennyei sejtelen lebegett minden korok szerelme felett. Az ember istenülésének ez a megúj-

tése szabadította fel mindig is, minden szerelemben az emberi belvilágok mélyén rejtőző leszentebb, legnemesebb érzéseket, hangulatokat törekvéseket. Ezért nyert szárnyat szerelmében minden korok embere, ezért énekelte minden művész szóval hanggal, ecsettel és vésővel még a religiózus eszmények eltűnésekor is épen és egyedül a szerelmet. Mert istenéhez szárnyalt, istenének áldozott művészeinek legjávával titkos sejtelmekben. Így válik érthetővé, hogy a szerelemes párjától várja minden gondolatának megerősítését, minden törekvésében, látásában, hangulatában áldozón épen ő rá figyel, hogy megnyilvánuljon előtte, milyen módon fogadja azokat szerelmese. Hiszen szerelmese szellemén keresztül a minden emberi kérdésre, törekvésre egyedül válaszolni tudó mennyei bensőség, az emberi szellemek mindenségének hangja szól hozzá. A kedély életének, a géniusz látásának, legmélyebb, legbetűltőbb formája tehát épen a szerelemben valósul meg. Belső az élet minden kérdése feladódik a szellemek szent közösségével való összhangban, ahogyan minden kérdésre isten válaszol.

De az ember-szellemek egyetemességével való eszményi találkozás nem merevülhet meg ebben az összhangban, a beteljeseltség mennyei örömében hanem önön életét, ezt a legtisztább örömet frissen, az örökkévalóság minden pillanatában örökifjan újjá alakítani készül. Betűltetni törekszik életét avval, hogy saját mélységeit, kérdéseit -melyeket első vázlatban megoldott bár.-most már rendre fűlvesse; hogy konkrétan megkeresse, átélje a szerelemben előálló összhang hatalmát, amellyel ez a maga mindenoldalu teljességét bármely konkrét felmerülő kérdéssel szemben helyreállítani képes oly módon, hogy az élet jelentkező mélységeit összhangjába elevenen betagolja. Így elmélyül önmagában a szerelem élete és felfedezsi párja létezésében, a megnyilatkozó szellemközösség összhangjában az egyéni életet is minden rezdülésével, hogy eleven valóságként álljon előtte, hogy ez a mennyei bensőség, a szerető Atya, akinek házába szerelmében belépett, színdígtig tele van az egyéni élet színeivel s az egyéniség a maga végtelen hangzás gazdagságával az, amely étellel tölti el isten életét bennünk. Ezért száll alá a szerelem az élet legmélyeibe, hogy megtalálja, mi az a dicső-

sége istennek, amely az egyéni szellem végtelen gazdagságában megjelenik. Hogy elevenen láthassa az egyéni belvilág minden tartalmát is és hogy eleven valóságként álljon előtte, hogy a minden méberszellemet szeretettel magába ölelő Ősi Összhang, az isten élete bennünk, valóban az eleven egyéniséget fogadja magába. Minden hangzásával együtt bebocsájtja őt a maga házába, szeretettel öleli magához és minden gazdagságát kikutatja, s az élet legmélyein feszülő végső intenzitásoknak is értelmet és helyet talál az Ő mindeneket egybefoglaló életének világosságában. Az egyéni élet eme mélységének kikutatása, kitagolása és kibontása úgy mutatkozik itt be, mint a mennyei élet önkibontása; mert Ő n m a g á b a n száll alá a mennyei bensőség élete, hogy ott azt találja meg, ami az Ő beltartalmát és az Ő elevenségét teszi: az egyéni életet minden meleg gazdagságával. És teszi ezt a legmélyültebben a legvégsőkig megvalósítva a mennyei élet épen ott, ahol az Ő mennyei tágassága, az Ő dicsősége és öröme a legkönynyebben, a leglendületesebben áll elő: a szerelemben. T teszi ezt abban a világos cállításban, hogy az élet mélységeinek eme kibontása által, ha azokat megvizsgálva egybefoglalni, felemelni és betagolni tudja a maga mennyei tágasságába, úgy saját élete gazdagsága bonlik ki, önmaga világossága világosodik meg, nyer fényt és erőforrást, hogy most már ezen a kibontott, megvizsgált és megkülömböztetett belső gazdagságon épülve állítsa helyre újra a maga szervez rendjét, egységét., hogy eképp Összhangnak tudja magát mutatni a mennyei Összhang az egyéni élet mélyein rejtőző minden elkülönült étellel szemben is. Ha pedig ezeken a tagolásain megclevenedik, újra felépíti önmagát a mennyeknek ez az Összhangja, úgy újjáteremti saját életét magasabb, bensőbb, tagoltabb világosságban, friss örömben, dicsőségben örökkön örökké. Így lesz kifogyhatatlan az Ő öröme és dicsősége; eképen valik mindig életté, amelyben a találkozás és megváltás minden örök pillanatban újabban, bensőbbben, mélyebben és magasabbra szánnyalón áll elő. Az egyéni élet a mennyek életébe lépve mindenét, egész gazdagságát áldozatul akarja hozni istennek. Azt várja, hogy istene kérje tőle ezt az áldozatot és, hogy azt mély figyelemben és szeretetben elfogadja, hogy így mennyekbe szállhasson a mennyek oltárán felgyajtott egyéni élet áldozati füstje..

és hol volna figyelmesebb ez az isteni élet, mint éppen szerelmünkben, ahol semmi sem hiányzik számára, semmi sem annyira értékes, nélkülözhetetlen és fontos, mint éppen az ő belé tagolódni vagyó egyéni génusz? Ezért a szerelmen hív bennünket istenünk oly ellenállhatatlan hatalommal, hogy nem lehet tőle megtagednunk semmit, ami bennünk van, nem rejtőzhetünk el, nem tarthatunk meg semmit magunknak egyéni életünkéből. Ezért tud aláállni a mennyei figyelem éppen a szerelmen olyan mélyre, hogy figyelő szemével végsőkéig átlassa az egyén életét, s ezért tud méltó helyet készíteni magában az egyéni szellemnek és az arra ráhangzó, annak áldozó végső erőforrásoknak, a szelendő testnek és léleknek is. A szerelmen elmélyülésének ez az örök folyamata, amelyben alááll önmagában, hogy beltartalmának minden gazdagságát kibányásza és azt erőforrásként önmagába felemelje, hogy saját összhangja egyre tökéletesebben újjászüléssé: ez a házasság. Eként a házasság a szerelmen életének kiszéles és diadalmas önkibontakozása. Elválaszthatatlanul egybeforrott élet a szerelmen és a házasság; egy életnek két oldala. Mivel egyik a másik nélkül. A szerelmen megmeredne, felbök fölért le-
dermedt
begő sémává válna, ha a házasság feladataiban ezt a kiszéles, xde diadalmas utat saját élete meglevenítéséért végig nem járná. A házasság pedig értelmetlen, fárasztó küzdés volna, ha benne a szerelmen örökös összhangja az elvégzett feladat megpihant nyugalmában megújhedon, új és új találkozásban elő nem állana. Ugy mélyül pedig önmagába házasságban a szerelmenféle, hogy az egyéni alakra irányított mély figyelemmel elkészíti önmagában az ősi mintát, hogy az egyén minden szenvedései hogyan oldódnak az eszményben, hogyan hangolódhatik test és lélek is az eszmény mintájára, hogyan állítható elő testben és lélekben a teljes feloldódás és ezzel a teljes összhang: és mindenek előtt és fölött, hogyan viselkedjék egyén egyénnel szemben úgy, hogy az a legvégsőkéig elmélyített szeretet és eszményének megfeleljen. A szerelmen mennyei eszménye a szerelmenek elő tárja ezt az önmagában kialakított mintát, hogy azt egyéni életükben is betöltsék. Feladatakká válik, hogy miként szerelmük ébredésekor egymás génuszra felé fordultak alálatos feltárulkozásban, úgy most egyéni életükben is ilyen módon forduljanak egymáshoz, párjuk minden életkérdését bensőn magukévá téve, egymást segítve, támogatva, hogy testben és lélekben is egybeforrjanak és

ne maradjanak sem bajaik sem örömeik egymáson kívül. Mert minden áldozat, minden segítségnyújtás és figyelem, mely házastársunk testének, lelkének, gondolkodásának szól arra való, hogy benne az ő sajátos módján tudjon elevenülni az eszmény élete azáltal, hogy egyéni élete, teste, lelke a párjától jövő segítség által minél röhangzóbb, minél szelidebb erőforrásává valik az ő géniuszának. Így valóditja meg a mennyei szent közösség mintájára legbensőben alakuló viszonyt ember és ember között az egyén akkor, amikor mennyben és földön házasságot köt párjával. A mennyben avval, hogy a szerelem életének nagy vizslatát önmagában elmélyíti, az élet mélységeit eszményi eszmel meglátja és önmagába fűlemeli, ezzel pedig magát az eszményt elmélyíti, kitagolja és megeleveníti, hogy ez által a szent találkozás, ez a végső összhang: a szerelem öszeménye önmagából ujja szülessen. A földön azáltal, hogy az élet mélységeinek az eszményi élet összhangjába való betagolását/ az egyéni életben is elvégzi, az az elkészíti, átalakítja az egyéni élet minden hangzását úgy, hogy az a kibontott eszményben meglátott szminta szerint valóban a mennyei élet módjára hangolódjék. Amikor az eszmény élete a szerelemben így saját beltartalmának legmélyeire száll alá, hogy azokat önmagában megelevenítve, önmagába betagolja, tulajdonképen feladatokat állít önmaga elé. Feladatokat, amelyeket sorsa betöltésében, céljához vezető útjában el kell végeznie. Mince más feladata az eszményi életnek bennünk, minthogy az élet mélyein jelentkeső önállósult, az ő összhangjában/ betagolódnai nem kívánó életjelenségeket, magjukig átvilágítsa, önállóságukat feloldja és a maga mennyei rendjébe betagolódnai késtesse. Mert az által készül teljessé, dicsőül meg mind mennyeyebb ragyogásban az eszmény élete, ha minél mélyebb tagolódnainak kibontott gazdagságán építi ujja a maga hajnalodó életét. Szakre a feladatokra vállalkozik és ezeket tölti be a házasság a szerelemben. Szakre-en a házasság a szerelem életének önkibontakozása. Fejlődő, frissen hajnalodó, örökifjan megújuló életének létesülés oldala, megvalosulása mindazon sejtelmeknek és hői feladatoknak, melyek a szerelemben öröktől fogva adva vannak. Mert a házasság tölti be a feladatot, hogy a mennyei találkozás szentséges örömét elmélyítse, a felfedezett feladatok súlyával megpróbálja. Ujabb és újabb erőfeszítésre késteti a szerelem mennyei életét, hogy dicső-

ségét minden küszdelemből megerősödötten megmentse és hogy a szerelemnek a találkozás egy örök pillanatában bevillant sejtelmét, amelyben az élet minden kérdésének megoldását és minden feladatot vállalt, a maga létesülésében valóban be is töltsse. Erre az eszményi mintára alakul az földi házasság is. Ebben a szerelemnek a szerelem eszményének a mennyei házasságban bemutatkozó sorsát egyénileg is közösen megukérvá tessik; a most már konkrét, test és lélek ellenállásaiként jelentkező feladatokat egyéni életükben is elvállalják és megoldják és lelkiüket és testiüket szelíd áldozó erőforrásá téve elevenné futik, beteljesítik az eszményi ösmintát.

Az eszmény sorsának közös vállalásában kulturális tényezővé mélyül a házasság. A szerelemben egybeforrt emberpár látásában egybe vállnak ösi feladataik az istenség sorsának betöltésében. A közös feladatban mélyen egybeforrt emberpár így alkotó elemé válik az istenség sorsának. Az örökkévaló eszmény fejlődésének ösi menetében nyernek bepillantást, hogy egy életként minden emberi élet végső célját, az isten sorsában való részesülést betöltsék. Isten sorsa a történelem menetében nyer örökkön beteljesülést. A mi istenünk, Öseszményünk: a végtelen Üntadatra ébredt minden emberszellesek szent közössége. Az ő sorsa, hogy az emberi eszménytudat, szunnyadoszó, sejtelmes háttéréből a kulturális tudatlanság sötét fátyolait áttörve és a végtelen Üntadatot tagadó demonikus kulturális irányzatok és elméletek sarkányfejeit a porba tiporva, eleven valóságként az emberi tudat homlokterébe, a történelem jelenébe lépjen. Ezt a sorsot vállalja minden küszdelmével együtt szerelemben és házasságban az emberpár. Az ő találkozásukban egyéni életük minden kérdése megoldódott. Mert megfelelték egymásnak minden kérdésekre, amit egyéni életük csak felvethet; megfelelt minden kérdésekre szerelemük színeiben maga az Öseszmény. Áttekintették egész életüket, egyéni életsorsukat, sőt eme sorsok minden lehetséges változását, hogy mindast feloldják, betagozzák a mennyei eszmény életébe, hogy mindast örökkön áldozzák az eszménynek, istenben és istenért vállalt közös feladatuknak. Ebben jut örök, szent nyugalomra az emberpár, minden lehetséges sorsok áttekintésén megnyugvó és megszilár-

duló békéjére. Egyéni életük istenben való megoldásának tulajdonképpeni örömeiben megajándékozni akarják isten békéjét minden ember szellemére. Szent nyugalomban, melyet nem zavarnak többé egyéni életük tolatkodó kérdései, érzékenyebbé válnak fülleik a szenvedő emberiség hangos jajszavai iránt; esztétikus bilincseiben szenvedő, önmagát marcangoló kultúra kétségbeeső keresésére irányul figyelő szemük; isten fájdalmát, - akinek életét magukévá tették - érzik a megváltatlan embermilliók iránt. Istent szelleme akadálytalanul járja át a szerelemben és házasságban felszabadult emberpárt. Istent sürgető szükségét a megváltás betöltésére maguk is egyedül sürgető feladatukként látják. Kilépnek ezért isteni nyugalmaikból, a szerelem-mennyei békéjéből, hogy a megváltás munkájában aláálljanak a megváltatlan emberiség poklaiba, és isten küldötteiként kifelé a poklokból a megváltásra törő ember szellemet. A történelem küzdőterére lép az emberpár, ha isten hívó és sürgető szava szent békéjükben eladályoz bennük, hogy a világosság hőrosszaiént, a történelem hivatott, vezető alakjaiként egész életüket a megváltás munkájára fordítsák. Ebben a közös feladatban pedig e g y életként, együgyűen csak a hivatásukra figyelve, segítik, támogatják egymást és ebben szerelemlüknek újabb, mennyei dicsőségét. Történelmi hivatásuk betöltéséhez mélyen kell bepillantanunk az uralkodó korszellembe. Annak minden titkos törekvéseit, sejtelmes eszménylátásait és ennek kibontakozását akadályozó, glóriával leplezett isteni irányzatait tisztán kell szemlélniük, hogy ne tévedjenek el megváltó utjukban. Ezért alá kell szállniuk minden történelmi titkos kezdeteihez, az istenség eszményének csirázásához, hogy végsőkéig vesességlátásban a történelem minden folyamatát, az isteneszmény bontakozó megvalósulását, hogy így kezdeteiben és céljaiban, az egész történelmi útjában, mélyen megérthessék korok szellemét, és a korábbi korokhoz tapadó gyökérszálakat el nem tépve a történelem örökkévaló folyamatainak benső egységében tudják a hajnalodó, eszménycélokat korok számára érthető, egyszerű, leplezetlen világosságban bemutatni. Szerelemben és házasságban ez a történelmi feladat is megkönyöül, mert nincsenek zavaró egyéni törekvések. Az egyéni élet elmerül a szerelem örömeiben bemutatkozott istenség látásában és a maga megváltottságának mintájával csak segítséget, erőforrást nyújt a nagyobb feladat, a történelem megváltásának

elvégsőséhen. Így eszményül teljesebb eszménybe a házasság. A szerelemben egybeforrott emberpár e g y á l e k é n t szerelmesen fordul az emberesellemek mindensége felé, hogy mint egységes hivatott-alak a történelem végtelen folyamával kösse meg a legszentebb házasságot. És úgy, mint a házasságra lépő feleknek egyéni életük megtisztítása a feladatok, hogy vállalkozásukat egymás életének benső segítésére, egymás kérdéseinek minél mélyebb megoldására betölthessék, akként az egységes hivatott-alakként bemutatkozott, szerelemben és házasságban egybeforrott emberpárnak is szent feladata, hogy a s z e n t é l e t t i k e t: házasságukat megtisztítsa, hogy a történelemmel kötött mennyei házasságukban való vállalkozásukat a történelem segítésére és kérdéseinek mindmélyebb megoldására sikeresen végrehajtsák.

Mince oly sors a kultúrában, nincs oly szenvedés és küzdelem, nincs nehézség és akadály, mely az egyéni életben is többé-kevésbé elő ne állana. A kultúra megváltását szolgáló történelmi hivatás látásának tágas perspektívájában szent feladatává válik az emberpárnak házasságában mindegyik küzdelemet végig küzdeni, minden nehézséget feloldani. Abban a viszonylag szűk körben házasságukban megtapasztalni mindazon nehézségeket, amelyekkel a kultúrának isten felé törvő útjában meg kell küzdenie. És vállalják, hogy azokkal a bennük eleven isteni eszellel fegyverével valósággal meg is küzdjenek. Izzó eleveniségben akarják megérteni ezen akadályok életét, hogy higyakorolják az utat, amelyen isten eszelleme mind eme akadályokat feloldhatja. Ezek az akadályok pedig jelentkeznek a házasságban feszülő intenzitásban, mint gazdasági nehézségek, testi, lelki bajok. A házastársak közös eszményükben minden létsorost vállaltak hivatásuk betöltéséért. Szent feladatuk tehát az, hogy valóban minden rájuk törvő rossz sorsot is az elidőben és békében viseljenek és azok elviselésében egymást támoassák. Hogy szegénységben, nyomorúságban, testi szenvedések közepette is ne hagyják el egymást, hanem részt kérve egymás szenvedéseiből azokat enyhítsék, a gondokat bajokat megosztva egymással mindegyik áldozatosan a terhek nagyobb részét törekedjék magára venni és versenyezzenek az egymásiránt áldozat és szolgálatkészségben. Elsősorban pedig, hogy bizdítsák és sarkalják egymást, hogy a legvégső szükségben se forduljanak el

közös eszményektől, hanem minden szenvedésükre abban keressenek vigaszt és feloldást, enyhülést és nyugalmat. Ha pedig ezt az áldozatos életet egymással szemben megvalósították, egy községen, egy életként megtudják azt minden embertársakkal szemben valósítani. Evvel pedig kiáltó példát mutatnak a mai kultúrának, hogy anyagi javak, sőt a testi élet is áldozható eszményükért és hogy nincs az a végső szükség, amely alapul szolgálhatna az embertárs megrablására, kizsákmányolására, pusztítására: hanem az anyagi javak felhalmozására irányuló önszű verseny helyett versenyezni lehet embertársainkkal szemben az áldozatkészségben és szolgálathétségben is egy mindannyiunkat egybeelölő, benső eszmény szellemében. És példát mutatnak a kultúrának azszal is, ha lelki nehézségeiket feloldják. Mindig fel-
léphetnek a lélekben önszű indulatok, bántságok, sértések következtében há-
rag, rosszindulat, gyűlölet, irigység stb. Az eszményi szerelemben egybe-
forrott emberpárt ezek nem választják el egymástól: szolidaritásban, megbocsáj-
tó szeretetben fogadják a lélek hábergásaikat, ~~szerelemük~~ részéről és benső
törekvéssel nyújtanak segítséget, hogy az önszű eszményük szellemében fel-
oldódják. Evvel pedig mintát mutatnak a kultúrának, hogy lélekben is hogyan
lehet embernek emberrel megférnie, és a szeretet összhangját lélekben is
megvalósítani. A világosság szellemében kötött szent házasság eközű önk min-
tája a kultúrának; tüszagja, eleven lendítű ereje a történelem végtelen fo-
lyamának, messze világító, útmutató fékly minden korokban minden eszéri
együttélés számára. Valóban a történelemben lépű új eszmény akkor tesz ta-
nuságot arról, hogy kultúrát alkotni képes, ha az ő szellemében házasság
kötethetik és az itt a földön betudja tölteni hivatását. Az ily házasság
ugyanis mintát mutat arra, hogy azon eszmény jegyében emberek együttélés,
a földön és így a kultúra alakítása egyáltalán lehetséges. Mert az ily há-
zasság küszelmeiben próbát tesz az eszmény, hogy megtudja vinni mündasokat
a harcokat, amelyekkel a történelemben való diadalmas bevonulás kösben ta-
lálkoznia kell.

Ha a szerelemben egybeforrott emberpár egyéni élete mélyeibe le-
sállva valóban egygű tudja tenni, összhangba tudja hozni a természet szre-

rint különváló teste és lelke is, hogy azok a maguk önszű létezésükkel ne zavarják, és szelíd, alakulékony életükkel támogassák és erősítsék a külső szellem életét bennük, úgy végezhették magukban a megváltás munkáját és reményt és bizalmat nyújtottak minden ember számára ezen munka elvégzéséhez. Az isteni szellem pedig elevenedik és tökéletesedik bennük, mert a szerelemben meglátott eleven mennyei eszmény maga az, ami így alányúl az élet legvégző mélyéig, hogy az ott feladott küzdelmeket megvívja, hogy az önszűség feloldásával saját összhangzatos, szelíd, mennyei életét megerősítse. Ez a mennyei élet a megoldott feladatokon épül és erősödik, küzdelmeiben tagoltabbá és elevenebbé válik, megmutatkozik, mint eleven élet előző hatalom, és a diadalmas küzdelem után előtti békélyének öröme a küzdelmeket megvívott emberpár fölött. Abban pedig, ha minden széthúzás, testi, lelki baj fölött diadalmasan győzelemeskodik a házastársakban élő külső szellem, hatalmas, új lángra gyull bennük az a benső összhang amely találkozik, kibontottabb, teljesebb, hatalmasabb és elevenebb módjával bennük a mennyei élet és dicsőül meg abban való találkozásuk. Ilyképen szerelmük - mely nem más, mint ez a mennyei összhang, új virágzásnak indul, a küzdelemben megerősödve újabb örömet, boldogságot nyújtanak egymásnak, hogy összekötöttüket a mennyei életben a megoldott feladatok erejével, még szorosabban bensővé fűszék. Így születik újjá a házasság küzdelmeiben örökfrissen, megújulva és megfiatalodva a szerelem, minden nyugalommal és örömmel. A megoldott feladatokon, a diadalmasan megvívott küzdelmeken megpihenve pedig újult erővel siethet az életét mindszorosabban egybefűzött emberpár, hogy küzdelmeiben nyert tapasztalatait az ugyanazon nehézségekkel küzdő kultúra számára ajándéknak nyújtva, a történelem szent feladatán megőrvakodott hatalommal munkálkodják.

és mivel a házasságban úgy mélyülhet el az eszmény élete, hogy önmagát végső tagolásaiban is megelveníti és az élet végső feszültségeit is magába fogadja, ezért új feladatra is méltónak találhatik a házasságban élő emberpár. Méltónak találhatik arra, hogy az emberesellemek mindennégyéi tervezetben éppen rá bizza a feladatot, hogy győzelemet szeljen, hogy

figyelemmel és féltő gondál irányítsa a bimbózó embereszellel fejlődésnek útját. Rajuk bízva pedig ezt a szent feladatot azért, mert ők, a bennük végső mélységéig megelárvult eszményben kiképzettek az élet legprimitívebb elemeit is és kiképzettek a történelem kezdeteit és fejlődését. Az élet kezdetein csirázó domákkódás lassú bontakozásaitól az emberi bensőség eszményeinek fokozatos megvilágosodásáig minden rejtélye feltárult előttük az ember belvilág fejlődésének és így legalkalmasabbá váltak arra, hogy az újszülött emberalak egyéni fejlődését, aki egyéni életében nagyvonalokban az embereszellel egész fejlődésének menetét végigkíséri, szereplő gondál és segítő figyelemmel irányíthatassak. Ebben pedig újabb dicsőséget nyeri el az ő szereplők, mert szekebb körben ismét megtapasztalhatják azt, hogy egy életként benső meggyezésben egy embortestvérek életéért, bontakozó eszellel fejlődéséért, hogyan áldozhatják el az életben és szeretetben életüket.

Fentiekben próbáltam leírni vázlatosan gondolataimat a szereplőről és házasságról. Minden korban, mikor a religió napja elevenen világolt, szentség volt a házasság. Isten színe előtt, isten házában köttetett. A mennyei kiegészítődés, az örök polaritás eszménysejtelmébe lebegett minden házasság fölött. Feladatra egyesültek a házassáfelek, hogy isten szolgálatában istennek tetsző életet éljenek. Így volt értelme a házasság szentségének és felbonthatatlanságának, miként az evangélius követeli: "a mi a mennyekben köttetett, a földön ne bontassék szójjal." A mai kultúrában azonban elveszték az eszmények az emberi belvilágból. Ledőzött az embereket testvéreként egybefűző religió napja. És ezzel elveszett a házasság szentsége, értelme is. Még varázsos a kedély előtt a plátói legenda, még megdöbbantja a szíveket, hogy valamikor ósidőkben, egy test egy lélek volt férfi és nő és csak valamely haragos isten átká vállasztotta őket szójjal, hogy aztán örök szonjaságban vágyódjanak egymás után, amíg fel nem lelnek másik felüket, jobbik énjüket. De a legenda, amely az emberi belvilágban szunayadó eszménytudat sorát szimbolizálja, elvesztette ezt az értelmét és külsőségessé vált. A mennyei életében minden embereszellemeket

egy csapással áttekintő asztal találkozás helyére a léleknek és testnek
töle kívülálló, idegen testek után való vakyedása lépöt. Anemes sejtelmek
eseménymagja kihunyt és megparadt a vele egybekapcsolt ábránd-világ és tes-
ti érsékieg. Ábrándjaikban, vagy testi szektóneiben keresi a mai kultúra ember
párját. És minél jobban halványál az esemény utolsó szikrája is, annál in-
kább állati érsékiegbe ölyyed a szerelem. Korunk embere önösen csak saját
életére, saját lelki és testi szükségleteinek kielégülésére gondol a házass-
ságban. De ha talál is társat, aki akármily pompásan megfelel teste és lel-
ke számára, a testi és lelki élet törvényei esigóruak. Múlt és változóegony
ugyanis a lélek. Nincs oly lelki harmonia, melyet előre nem látott, eseménysba
nem vett új hangulatok föl ne bonthatnának. Ha nem él az eleven eseménytu-
dat, amelynek mintájára a lélek tartós harmoniája egyedül alakulhat. A szen-
vedély kihűl, a szerelem elcsalik és maradnak a kényeseri feladatok és marad-
nak kielégítetlenül kettős lélek. A harmoniára vágyó lélek pedig így szükség-
kép gyűlöletbe fordul társa ellen, aki pedig ép oly ártatlan, mint ő maga,
és az egyedüli ok: a mindkettőjükben élő sötétség, amely az eseményeket el-
fűdi. Így érthetővé, sőt törvényessordóvá válik, hogy korunk majd minden házass-
sága elválással, felbomlással végződik, vagy - ami még ennél is kesőbb -
gyűlöletben való, kényeseredett együttélésé válik. És hiába keresi oly két-
ségbeesetten az egész kultúra ennek az őt megsemmisítéssel fenyegető jelen-
ségnek az okát, titok marad előtte, mert nincsenek eseményei, amelyekben a
házasság kérdését megérthetné. Új kornak, új religiónak kell fölbajjalódnia,
hogy a házasság régi értelmét és szentségét visszanyerje. Egyedül a megbe-
merésben, a végtelen űntudatban teljessül be a házasságnak az a régi, szent
értelme, de most már világos, egyszerű, mindenki számára érthető formában.
A végtelen űntudatban az emberi élet, a fölléről visszatér a mennybe, ősi
házájába. A végtelen űntudatra ébredt ember eseményeivel azonosítja magát
és eszt egész életével, minden figyelmével eseményei felé fordul. És ebben az
eseményi életben, a minden embereszellest egybeűlelő végtelenség és ~~szé-~~ ~~szé-~~
valóság házában, új életre kél a legenda. Leveti sejtelmek hasonlatburkait,
tisztá szellemi világosságban, belőletünk örök valóságaként él bennünk a
törvény, hogy valóban egy élet vagyunk örökpárunkkal és csak a sötétség

haragos istene volt az, aki fekete fátylaít ráborítva az eddigi kultúrákra mennyből a földre rántotta az embert és errel szétválasztotta párjától. A megismerés világosságában tisztá értelmet nyer a krisztusi mondás, hogy a házasság a mennyben köttetik. Örök feladatra szövethozik párjával, örökké az ember belvilágának mennyei magasságaiban. És mivel örök feladatok meg nem szűnhetnek, örök szövethozásuk meg nem szakadhat soha. Ezért ne vázassák bontassák fel a földön test és lélek akaratja szerint az, ami a mennyben a szellemek mindenségének akaratja szerint köttetett. A megismerés világosságában így érthetővé válik, hogy szent házasság csak közös kulturfokon köthető és ebben megértjük minden religió parancsát, amelyben nem volt kedves isten előtt soha, ha őt imádo gyermeke idegen isteneknek áldozó emberfiával kötött házasságban benső szövetséget. Mert közös eseményekben örökké egyesülni úgy lehet csak, ha valóban közös események. Minden más esetben csak test testtel, lélek lélekkel találkozhatik, de a szellemi élet idegen marad. És így a házasságból csak a földi házasság valósul meg, a mennyei pedig elvész. A közös kulturfokon, közös eseményekben találkozott emberpár pedig eseményeiért, örök feladatra egyesült és törekvése, közös feladataiért mindig is áldozni testet és lelket, amelyek az ő örök akarataikkal közös feladataik szentségét és így találkozásaik szentségét megzavarhatnák. De a plátói legenda leírta örök keresés is világos értelmet nyer a gnósis megvilágításában. Belátásunk valóságává válik a mese, eszménytudatunk bontakozásává a mese hőseinek sorsa. Így a keresés, a szonja vágyakozás a mi közös világosságunk után, amelyben valóban megtaláljuk azt az életet, ahol örökké egyek vagyunk és benne megtaláljuk életünkét örökké egy életre kiegészítő párukat. Belső élményként ésszerjünk fel a mese képhasolatait, befelé irányul, belül keres az a tapogatozás páruink felé, mindnyájunk közös életének bensőségében. Csak annyiban külső az a keresés, amennyiben testben és lélekben tényleg fölünk kívül álló emberalak felé fordul, de csak azért, hogy testi és lelki megnyilatkozásainak fátyolain keresztül és azok segítségével fölfedezzük belvilágunk, közös belvilágunknak tágasságait. Beazonylátásunktól, kedélyi sejtelménktől vezetve fordul a lélek az emberalak felé, aki kedélyi

hangsúlyozottságával és ezt eláruló egész alakjával megresdíti bennünk kedélyi bensőségünket. De ez a sejtelmes egymásfelé vonzódás nem irányulhat más felé, minthogy az így egymáshozhajló emberalakok között a barátság örök kapcsolatai megelevenedjenek, hogy szellemi bensőségük tágasai megnyiljanak egymás előtt. És elmélyíthetőségük egymásban és egymással szembe a mindannyiunkért élő közös eszmények életét. Elmélyülő barátságuk, egymás szellemének kutatása fölött mindig ott lebeg az örök pár eszményi sejtelme. És hívja, vonzza őket társuk szellemének mindbensőbb mélysége felé. És csak ha így megvilárolható barátságukban közvetlenül eltaódnak mélyülni egymás szellemének mélységeiben, csak itt, ebben a mennyei világosságban ismerhetnek egymásra, történelhetik meg a szent találkozást. Előáll pedig ez az egymásraismerés úgy, hogy egymás géniusának közvetlen szemlélésében oly hatalmasan áll elő bennük a társuk szellemében megnyitott szellemi élet, hogy az kicsoalogatja, őszinte feltárulkozásra készíti életük minden kérdését és ezekre egymásnak kivétel nélkül megmagyarázó, kielégítő módon megfelelnek. És ebben a benső nyugalomban élet céljukat feladataik megszámtalan sorukat úgy tudják megragyóztatni, hogy az lelkesítő, vonzó, minden legbensőbb, legtitkosabb eszménykeresésüket kielégítő legyen egymás számára, hogy lehulljon kereső szemükről az utolsó fátyol is és soha nem látott napvilágosságban felismerjék egymás mennyiarculatát, felismerjék egymásban örök párjukat. Ebben a felismerésben válnak végsőképp egyé feladataik, életük és soruk örökké. És így községek meglátott feladataik oltárán felgyújtják életüket, hogy szerelmi lángra lobbanjon az és benne fénix madárként újjá szülessenek. Hogy megtisztítsa ez a lángolás életüket és ne maradjon bennük semmi, csak a mi szent, nemes és alkalmas közös vállalkozásunk betöltésére. Ebben pedig megnyitott előttük az embereszellemeik mindensége; minden emberi génius egy pillantásban áttekintve és egybe foglalva, rátaláltak a szent községben elfoglalt örök helyükre, ősi feladatokra. Ennek az otthoni találásnak szent nyugalomban pedig elindulhatnak, hogy kíséretükben az embereszellemeik mindenségevel örök vállalt feladataik betöltésében isten útjain járjanak. Ezen a szilárd talajon nyugodt biztonságban megkezdhetik házuknak, hazasságuknak felépítését, hogy abban a mennyei

Az emberiségnek sorsára lakozó mennyi házasságuk örök garan-
 cia arra, hogy ebben gyökereit foglalják az emberek is a földön élő ember-
 szellemek szent hajlékára válaszolják sájként a mennyekben, egy itt a
 földön is minden ember sorsuk megőrzését közös egy életet éljenek. Tá-
 lálkozásukban minden életük közös agalomban és meggyezésében meg-
 oldódott, de megoldódott az erkölcsi irányokban, melyek az emberi élet
 minden lehetséges kérését a végtelenségig tartásuk örök időkre, kivétel
 nélkül megoldják. Szilárdgarancia arra, hogy házasságukban felmerül-
 hető minden kérdés is közös szemléletük bensőségében és annak dicsősé-
 gére megoldódnak. Milyenekben az életük minden titkát és szinte fel-
 tárkozásában lelelték egymásban, így mélyen pillantóznak egymásba
 megismerve egymás géniuszát, de megismerve mélyen azokat az akadályokat is,
 amelyek még csak az esemény-alkotásnak szikibontakozása előtt állnak.
 De így minthogy mindezen akadályok is számolva, mindezek fölé emelkedve
 erőltették az egymással mennyi szövetségüket és minthogy ettől kezdve,
 mennyi életük mintájára, egyedül örök, garancia az arra, hogy nem áll-
 manak többé elő az életüknek az akadályok, mert azokkal a teljesség-
 teljességgel, szilárdan, szilárdan, szilárdan és mélyen így élet-
 teljességgel házasságukat megőrzik, egyedül a köztársaság hatalma, a közös

szilárdan való elfordulás volna erre képes. De házasságukban egymás szemé-
 re is így arra hívták el, hogy a közös eseményt egyre elővessebb gyajt-
 sák egymás és egyre jobban megkötésük egymás számára, hogy életüket
 közös szemléletük eladhatják. Így az emberek mennyi szövetségük békéje és biz-
 tonsága földi életükben is megpih. De így, mennyi otthon minden nyugal-
 masával a földre költözésük, hogy ebbe állított és bérét találjanak a erőt
 győzhessék istenük történelmi színiért vitt harcukhoz. A szellemek
 szent közössége pedig maga is hozták törvényért és állásért, hogy közös
 életüket megoldja, mentelje szíriájuk éltető fel a maga dicsőségét.

NYITVA
 ÁRNYÉKOK ÉS NYITVA
 NYITVA